

СВЪТЛИНА

Независим вестник за политика, култура и народно стопанство

Година I. Дупница 7 януари 1921 год. Брой 4.

УРЕЖДА СЕ ОТЪ РЕДАКЦИОНЕНЪ К-ТЕТЪ, при сътрудничеството на обществени дѣйци и др.
ИЗЛИЗА ВСЪКИ ПЕТЪКЪ.
Абонаментъ за 3 м-ца 7 л.
Единъ брой 50 ст.
За обявления се плаща: на I стр. 80 ст. кв. см. на останалитѣ по 60 ст. на учр-ния 30 ст. дума.
Адресъ в. „Свѣтлина“.
Ржкописи не се връщатъ

ХРИСТО ЯНКОВЪ

по уважителни причини не ще може да приема посѣщения на именния си день — Коледа.

Рождество Христово.

„Христосъ раждается славите, Христосъ на земли возноситься“

Славете Христа! Радвайте се, възнасяйте се, той е на земята! Христосъ се роди, значи родиха се истината, справедливостта и всички добродѣтели хорски, безъ които човеческитѣ общества и самия човѣкъ не би могли да съществуватъ.

Обаче съ появяването на Христа, на истината и справедливостта явиха се въ пълния си разцвѣтъ и тъмнитѣ сили между хората, явиха се: лжката, изтънчена до неимовѣрностъ, подлостта, завистта, измамата, коварството, грубия егоизъмъ и др., които подѣха силна кампания срѣщу етическитѣ признаци, срѣщу учението Христово, срѣщу сжшинската човѣшка нравственостъ, що издига у човѣка истинско човѣшко достойнство. Подѣ се тѣзи неравна борба!.. Отъ страна на тъмнитѣ сили се употрѣбиха всички възможни срѣдства за унищожението на създаденото отъ Христа, за погубването на практическитѣ норми, освѣтени отъ вѣковетѣ. Неприятелитѣ бѣха много. Лаври неможаха да спечалятъ! Просия лжчѣтъ на свѣтлата истина въ скования отъ прѣдрасждѣнитѣ мозѣкъ както на дневния грѣцки или римски философъ, тѣй и въ она на роба.

Не трѣбваше да минатъ и 4 вѣка, за да се види, че свѣтлия идеалъ винаги тържествува. Властта бѣ въ ржцѣтъ на тъмнитѣ сили, на езичницитѣ, на римскитѣ императори; оржжието бѣ въ тѣхни ржцѣ — неискаха да се бутне традиционото, защото иначе би се накърнили интереситѣ имъ. Императорътъ смѣташе, че се омаловажава, не зачита императорския култъ, че единството на държавата ще се запази само съ езическата религия. Жрецътъ мислѣше, че ще се лиши отъ доходитѣ, ако се прѣмахнатъ обрядноститѣ, а простия народъ

свикналъ съ тѣхъ (обрядноститѣ), мислѣше, че учението противъ обрядноститѣ е безбожничество. Така вървѣ дълго врѣме. Християнството, що прѣмахва варварщината, опитомява нравитѣ, облагодорява сърцата, просвѣтвява мислитѣ, разсѣва суевѣрията, осмислява живота, като му създава идеяли отъ най-високи мораль, къмъ когото всѣки трѣбва да се стрѣми, надви. „Возсия свѣтъ разума“!

Отъ 313 година, отъ медиоланския едиктъ на Константина Велики, провъзгласенитѣ принципи отъ Христа все повече и повече печалятъ почва. Нѣма страна на земното кжлбо, гдѣто да не е просиялъ този лжчъ на свѣтлина, на истината, на истинскитѣ човѣшки добродѣтели.

Тъмнитѣ сили, обаче, не сж изчезнали, не, тѣ се явяватъ и днесъ, ала по изтънчени, по закрити, подмолно копаятъ яма за истината, за да паднатъ въ нея.

Истинския християнинъ, истинския гражданинъ възпитанъ въ съврѣмения демократизъмъ не би се подалъ на изкушенията на тѣзи тъмни сили, каквито облаги и да му носятъ. Наопаки той би прѣзрѣлъ пошлото, нехвелитата и съ всички сили би съдѣйствувалъ на свѣтлото, достойното, жизнерадостното.

Като Ви честитимъ *Рождество Христово*, считаме за свой дългъ да Ви пожелаемъ истинско щастие, придобито отъ благотворния трудъ, освѣтенъ отъ свѣтлия и чистъ разумъ. Само тѣзи два фактора би ни ошестливили, за да прѣустроимъ или обновимъ разнебитеното ни отечество.

Т. Д.

Граждани подкрѣпете в. „СВѢТЛИНА“.

БОБОШЕВСКА ТЪРГ. БАНКА

Обявява на интересующитѣ се, че ПРОДАВА първокласни американски облагородени ЛОЗОВИ ПРЪЧКИ отъ различни сортове на износни цѣни. Желаящитѣ да се отнесатъ до Банката въ Бобошево. **Отъ Банката.**

Посрѣщането и изпращането тлѣнитѣ останки на великиятъ българолюбецъ Джеймсъ Хаучеръ.

Прѣди 3 дни гражданството бѣ извѣстено, че тлѣнитѣ останки на г. Джеймсъ Хаучеръ ще бждатъ занесени и погрѣбани въ нѣдрата на величествената Рила. Дупнишкото гражданство, за да даде своята заслужена почитъ прѣдъ великия покойникъ и ратникъ на българската кауза образува специална комисия, която да нареди и устрои величествено посрѣщане на останкитѣ на покойника. Съ специални покани се извѣсти на гражданството, че единъ рѣдѣкъ случай, който се удава на наша Дупница да бжде прѣнесенъ прѣзъ нейнитѣ улици неуморния и благороденъ българолюбецъ и затова тя трѣбва да отладе нуждната почитъ. Съ нетърпѣние се очакваше вѣстията, кога ще минатъ останкитѣ. На 6 сургинята се получи извѣстие, че погрѣбалния кортежъ е потеглил отъ София и къмъ 10 ч ще бжде въ Дупница. Града взе празниченъ видъ, всички дюкени бѣха затворени и окичени съ траурни знамена. Рано още съгласно обявената програма духовенство, граждани и ученици потеглиха за края на града, гдѣто бѣ опрѣдѣлено да стане срѣщата. Часа е 9^{1/2}, а множествого се увеличава все повече и повече. Къмъ 10 и половина часътъ почва да се губи търпѣние.

Въ 10 ч. и 40 м. се показва кортежа отъ 2 линейки и четири автомобили.

Първъ вървѣше автомобилъ съ покойника. Той бѣ цѣлия обкиченъ съ вѣнци отъ разни почитатели на покойника. Посрѣдъ тия вѣнци въ бѣлъ разкошенъ ковчегъ лжжеше тѣлото. Слѣдъ него друга линейка отъ близки на покойния въ другитѣ автомобили бѣха прѣдставители на правителството и разнитѣ министерства прѣдставителя на Соф. община и др. всички автомобили бѣха обкичени съ вѣнци въ паметъ на покойника. Кортежа спира. Отрано дошлата военна музика засвири. Всички свалятъ шапки и слѣдъ заупокойна молитва отъ духовенството кортежа потегли за къмъ града. Гражданството отъ страни съпровождаше процесията. Улицитѣ бѣха пълни съ граждани и граждани, дошли да видятъ тлѣнитѣ останки. Въ единадесетъ и половина часа шестияето спира на площада, гдѣто голѣмо множество чакаше. Гражданина г-нъ Андонъ Кавдапски обрисова на кратко живота и дѣятелността на покойника. Слѣдъ свършване

на рѣчта изпѣ се отъ духовенството Вѣчна паметъ, музиката засвири погрѣбалния маршъ, поднесе се венецъ отъ гражданитѣ и кортежа потегли въ дванадесетъ и половина часа за Рилския Монастиръ. Така Дупнишкото гражданство посрѣщна и изпрати единъ незамянимъ българолюбецъ. Г.

Малкото нѣщо, което не достига!..

Не съмъ много старъ, но отдавна помня. Вече отдавна младенческия жаръ отлетѣ отъ менъ. Буйнитѣ мечти се замѣниха отъ студения разумъ, а по лицето вече ядро живота отбѣлза всѣка година нови бръчки!

Есенята на живота изсипа първата слана на косата ми и тя посребрѣ.

Баща съмъ на петъ дѣца; въ тѣхъ виждамъ себе си. Ето защо азъ обичамъ да ги наблюдавамъ и да слѣда тѣхнитѣ мисли и стремежи.

Съ тѣхъ се разговарямъ, и откривамъ, за чудо, стари работи, които и днесъ могатъ да минатъ за модни. Малкиятъ ми синъ Асѣнъ единъ день ме изненада съ една такава вѣстъ: „въ училището се говорѣло, че господинъ Х. подарилъ много пари за постройка на читалището въ града“.

— Скоро добави Асѣнчо, ще бжде почнато читалището. М о ж е б и напролѣтъ.

— Коя пролѣтъ, питамъ азъ, нали ти знаешъ, че всѣка година си има пролѣтъ, зима, лѣто, както Ви учатъ въ училището.

— Една пролѣтъ щѣло да бжде готово, добавя простодушнo „Асѣнчо, безъ да съзира сатирата на израза си, но добавя важно, че имало малко „нѣщо, което недостига, ако то се намѣрѣло вече сугурно било, че ще бжде почнато.“

Неволно ми мина на ума сжщата история прѣди много години. Спомнихъ си и азъ бѣхъ дѣте, като Асѣнчо, Единъ голѣмъ празникъ бѣ за града съ музика отидохме нѣкъдѣ адресъ да поднасяме на единъ благодѣтель пакъ за читалището Рѣчи много, благодарности, за вѣч и врѣмена. Азъ малкиятъ сополанко, слушахъ всичко. Току до мене нѣкой избѣрбори, като на себе си: „Още малко трѣбва което не достига“ — разбра се да се построи читалището.

Толкова години отъ тогава! Обърнахъ се къмъ Асѣнчо: — Да, Асѣнчо, има още малко нѣщо, което не достига, но това нѣщо е отъ много години, страхъ ме е да не е станало голѣмо.

Това „нѣщо“ твърдѣ много заинтересува сина, още повече, като чувстванне магическата сила на това разковниче и то твърдѣ малко „нѣщо“.

— Каж ми, татко, това малко нѣщо, което е важно.

Отвлѣчеността на понятието ме каратъ да спра тукъ, но любопитството на дѣтето става по голѣмо.

— Това „нѣщо“ трѣбва да сж го намѣрили въ Кюстендилъ и Самоковъ, — тѣ иматъ отдавна читалище. Макаръ и малко да е това и въ Дупница трѣбва да се намѣри, нали има хора да го тѣ сятъ.

Намчрамъ се въ трудно положение. Асѣнчо настоява упорито.

Най-по-лъ, щж не-щж казвамъ. Слушай, Асѣнчо, това малко нѣщо, което не достига се казва: „инициатива“ и рѣшителностъ. Асѣнчо не го разбра, но азъ му добавихъ: „и ма врѣме още да го разберешъ“.